

Brynhildar táttur

1.

Eg havi eina rímu hoyrt,
gjørd er í grønari líð,
tað var fyrst í fyrndini,
tað brast í Buðlans tíð.

2.

Í fornum døgum kongur ráddi,
Buðla skulum vær nevna,
átti sær so væna dóttur,
borin til gott at evna.

3.

Kongur ræður fyri langari
bjarti Buðlin kallast,
tívin telur málm og ring
við sínar hirðir allar.

4.

Nevnd var onkardóttir hans
gjøgnum grøna líð,
kallast Brynhild Buðla dóttir,
tað hitt væna vív.

5.

Nevnd var onkardóttir hans dóttir,
gjøgnum grøna líð,
kallast Brynhild Buðla lund,
tað ynniliga sprund.

6.

Brynhild situr á Hildarfjalli
hon er dóttir Buðla,
teir søgdu so frá í bragdar tátti,
ljós fann ei av henni skugga.

7.

Brynhild situr á Hildafjalli,
mitt í faðirs síns veldi,
ljómin skein av akslagrein,
tað var sum at líta at eldi.

8.

Brynhild situr í stólinum,
kembir hon sítt hár,
fínt er tað sum silki,
gull ber lítur á.

9.

Brynhild situr í salinum,
sum ríkir ganga inn,
ongan tykir Buðla dóttir
vera javnlíka sín.

10.

Hana bóðu mangir menn,
konga synir og jalla,
Brynhild var so biðlavond,
hon segði teir burtur allar.

11.

Tað var reystur kongurin,
sveipar hann seg í skinn,
so gongur hann í høgaloft
fyri dóttur sína inn.

12.

"Hoyr tað, Brynhild, dóttir mín,
tú elvir mær miklan vanda,
at tú noktast hvørjum manni,
ið tær býðst til handa.

13.

Hvør leingi vilt tú, dóttir mín,
eyka mær ta sorg,
at tú noktar hvønn at eiga,
higar kemur í borg?"

14.

"Tegið, tegið, faðir mín,
tær talið ikki svá;
ei er komin hin veldigi harri,
ið mær er sámi at fá.

15.

Ikki er komin hin veldigi harri,
ið mær er sámi at fá,
eystan fyri londini,
har stendur mín hugur á.

16.

Sjúrdur eitur sami maður,
Sigmundar svein.
Tað var hin unga Hjørdis,
hon bar hann í heim."

17.

"Undarliga hefur tú
tær ástir við tær lagt,
at tú unnar manninn tann,
ið tú ekki hefur sætt."

18.

"Tað hava mær nornur skapt,
liggur í brósti trá,
níggju vetur unti eg Sjúrd,
eg ei við eygum hann sá."

19.

Til tess svaraði kongurinn,
hann drekkur mjøðin reina,
"Hvat er hann Sjúrdur frægari
enn aðrir kongsins sveinar?"

20.

Hoyr tað, mín sæla dóttir,
tað sigi eg tær enn:
Hvat er hann Sjúrdur frægari
enn aðrir kongsins menn?"

21.

"Tað er hann Sjúrdur frægari
enn aðrir kongsins garpar,
saðil hans og brynja
glógva sum gullið bjarta.

22.

Hoyrt havi eg frá tí sagt
snildi hans og bragdi,
tá ið hann tann frænarorm
við svørðinum niður lagdi.

23.

Hoyrt havi eg og frá tí sagt,
ikki var eg hjá,
tá hann vá tann frænarorm,
á Glitraheiði lá.

24.

Tá ið hann vá tann frænarorm,
á Glitraheiði lá,
mikið mundi Sjúrði
gullið ognast tá.

25.

Sjúrdur vá tann frænarorm,
tí er hann so ríkur,
eingin maður á Húnalondum
honum kann vera líkur."

26.

"Hoyr tað, mín sæla dóttir,
legg nú til tess ráð,
hvussu vit skulum tann mikla mann
av sínum landi fá."

27.

"Tú skalt lata mær salin
í oyðum mörkum gera,
við so lítlari tænastru
skal eg harinni vera.

28.

Tú skalt seta mær gullstólin
í oyðimørk at stá,
sum teir kunnu dvørgar tveir
best við rúnum slá.

29.

Sum teir kunnu dvørgar tveir
best við rúnum slá,
bæði við royk og váðaloga,
sum salinum brennur á.

30.

Hesin sami váðalogi,
hann man meg so verja,
eingin uttan Sjúrdur frægi
har torir á at herja."

31.

Hann læt henni salin tann
í oyðumörkum gera,
við so lítlari tænastru
hon skuldi harí vera.

32.

Hann læt henni salin tann
í oyðum mörkum slá
bæði við royk og reyðum loga,
sum salinum brennur á.

33.

Og so miklan váðaloga
læt hann harum vera,
sum teir kundu dvørgar tveir
best við rúnum skera.

34.

Og so miklan váðaloga
læt hann harum slá,
ikki máttu dvørgarnir
við svikunum ná.

35.

Árla var um morgunin,
sólin roðar í fjøll,
tað ríður so mangur edilingur
í Buðla kongsins høll.

36.

Árla var um morgunin,
sólin bráar í brún,
ríða so frægir edilingar
í Buðla kongsins tún.

37.

Ríða so frægir edilingar
í Buðla kongsins tún,
Brynhild situr í stólinum,
hon ber gull á brún.

38.

Buðli kongur í salin gongur
biður frúgv við svari:
"Komin er hann Gunnar kongur
niðan úr Gjúka garði.

39.

Hoyr tú Brynhild, dóttir mín,
gera skalt tú tað,
komin er hann Gunnar kongur,
honum sigur tú ja."

40.

Buðli kongur á gólvi stendur,
styðjar seg við borð,
Brynhild unga, dóttir hans,
hon talar ikki eitt orð.

41.

Brynhild seg úr stóli lyfti,
glógvar í gulli reyð,
skundaði sær av Buðlans borg,
hon gongur á Hildarheyg.

42.

Grímur og Høgni Gjókason,
teir møttust á grønum vølli,
moyjar hvukku í Hildarsali,
tá skelvur høga Buðlans høll.

43.

Grímur og Høgni Gjókason,
teir slóust við bitrum brandi,
Brynhild situr í váðaloga,
mitt í faðirs síns landi.

44.

Settist aftur í gyltan stól,
hon smíltist undir lín:
hvør, ið heldur á váðalogan,
hann skal vera min.

45.

Brynhild situr í gyltum stóli,
tað hitt væna vív,
dregur hon Sjúrd av øðrum londum
sær til sorgar tíð.

46.

Sjúrdur klæðist árla morgun
hann ber lov og prís,
hann gekk í sín urtagarð,
og mangt var hann har vís.

47.

Tað søgdu honum ígðurnar,
uppi sitja í lund:
"Væn er Brynhild Buðladóttir,
hon stundar á tín fund."

48.

Tað søgdu honum villini fuglar,
uppi sótu í eik:
"Væn er Brynhild Buðladóttir,
hon væntar á tín leik."

49.

So frætti tað Sjúrdur
eystur í sitt land:
Brynhild situr á Hildarfjalli,
hon er biðlavond.

50.

Árla var um morgunin,
sólin skein so víða,
hann talar til Víggrím Gunnarsson,
tú saðla mær hestin fríða.

51.

Út var loystur gangarin,
ið Sjúrdur skuldi á ríða,
hann var prýddur við skarlak
niður á miðal síðu.

52.

Út var leiddur gangarin,
undir hallarvegg,
hann var prýddur við skarlak
niður á hóvaskegg.

53.

Gullbúnar handsknarnar
dregur hann sær á hand,
So reið Sjúrdur Sigmundarson
beina gøtu fram.

54.

So reið Sjúrdur Sigmundarson
víðan vegin fram,
gyltir leika ringarnir,
hans góði gangari rann.

55.

Tólv gullringar
hevði hann haríhjá,
drotningaringin reyða
setti hann omaná.

56.

Tólv gullringar
dregur hann sær á hand,
síðan kvittar nýtur drongur
á Buðla kongsins land.

57.

So gongur hann Grani
á gróti sum á vøll,
slík7ur kemur ikki aftur
á Buðla kongsins høll.

58.

So gongur hann Grani
á gróti sum á sand,
eingin kemur tílikur
á Buðla kongsins land.

59.

Hann reið sær so niðarlaga
við Gjúkagørðum fram,
úti stendur hon Grimhild
við so mangan mann.

60.

Úti stóð hon Grimhild
við so mangan mann,
við báðum sínum hondunum
hon í hans teymar rann.

61.

Við báðum sínum hondunum
hon í hans teymar rann,
tí hon sá ikki á hestbaki
ein tignarligari mann.

62.

Tí svaraði Sjúrdur Sigmundarson,
kinnar ber hann so baldar:
"Eg visti ta onga kvinnu vera,
mín gangara tordi at halda."

63.

"Sjúrdur steðga tíni ferð,
og tala nú við meg,
eg eigi mær so væna dóttur,
ið ást vil leggja við teg."

64.

"Eg steðgi ikki mínari ferð,
alt meðan mín gangari rennur,
eg fari mær á heygin fram,
sum váðalogin brennur.

65.

Eg steðgi ekki mínari ferð,
mín gangari rennur í lund,
eg fari mær á heyginn fram
at skoða það væna sprund."

66.

Það er enn sum ofta fyrr,
biðlar fara at fríggja,
einginn torir longur fram,
enn váðalogan at síggja.

67.

Merkismaður orðum talar,
tungan mælir at inna:
"Hvør ið heldur á váðalogan,
hann skal það vivið vinna."

68.

Grímur ríður á grønum vølli,
kinn ber hann so balda,
hann vendi sínum hesti frá,
tá ið hann skuldi í bálið halda.

69.

Sjúrdur frægi til orða tekur,
frá man frættast víða:
"Eg beri það merki í mín skjöld,
eg skal nú harí ríða."

70.

Einginn reið á Brynhildar heyg
uttan Sjúrdur snari,
gekk um royk og váðaloga
hann og hestur hans Grani.

71.

So stígur hann Grani
á foldina fast,
innarlaga við heygisdyr
tá hólsporið brast.

72.

So stígur hann Grani
drýstuliga fram,
heitur var tá eldurinn,
ið Sjúrdi um lendar brann.

73.

Sjúrdur kvittar á Brynhildar heyg,
sum einginn tordi fyrr
við sínum svørðinum
kleyv hann heygisdyr.

74.

Og við sínum svørðinum
kleyv hann lokur frá,
sá hann, hvar það væna vív
í herkæðum lá.

75.

Sjúrdur frægi í salin gongur,
víða um seg hyggur,
sær hann, hvar það væna vív
eina í seinginni liggur.

76.

Hann sá, hvar hitt væna vív
í herklæðum svav,
hevði hann upp sín bitra brand,
hann sprettir brynju av.

77.

Vaknar upp Brynhild Buðladóttir,
hon hygginn um seg leit:
"Hvør átti henda bitra brand,
ið brynju av mær beit?"

78.

Upp vaknar hon Brynhild,
víða um seg sær:
"Hvør er sá hin djarvi drongur,
ið sprettir brynju av mær?"

79.

"Sjúrd skalt tú nevna meg
Sigmundar svein,
það var drotning Hjördis,
hon bar meg í heim.

80.

Riðin eg eri av øðrum londum
higar nú til tín,
Sjúrdur eiti eg, Sigmundarson,
veldiga søga mín."

81.

Brynhild setist upp undir seg,
smílist undir lín:
"Ver vælkomin av øðrum londum
higar nú til mín.

82.

Hoyr tað, Sjúrdur Sigmundarson,
hvør vísti tær leið
gjøgnum royk og váðaloga,
tá tú higar reið?"

83.

"Tað søgdu mær fuglar tveir
gjøgnum grøna lund:
væn er Brynhild Buðladóttir,
hon stundar á tín fund.

84.

Tað søgdu mær fuglar tveir
har á mínari leið:
væn er Brynhild Buðladóttir,
tí eg higar reið."

85.

"Hoyr tað, Sjúrdur Sigmundarson,
ver nú ei so bráður,
gakk tær fyrst í faðirs míns garð
og tak av honum ráð."

86.

Svaraði Sjúrdur Sigmundarson,
bæði var vænur og vitur:
"Tú hevur so lítil góðráðini
av faðir tinum tikið.

87.

Tú hevur so leingi, Brynhild,
stundað á mítt mál,
eg fari ikki til faðir tín
at taka av honum ráð."

88.

Hann legði sínar ástir saman
við tað mentar sprund,
tá var Ásla Sjúrdardóttir
gitin á teirri stund.

89.

Blíður legði hann armarnar
yvir Brynhildar háls,
eg svørji tann eið á míni trú,
har býr ikki undir fals.

90.

Tólv gullringar
legði hann henni í fang:
Hetta skal vera tað fyrsta
vårt elskógar band.

91.

Tólv gullringar
legði hann henni á fang,
síðan legði hann omaná
tann dýra drotningarring.

92.

Tólv gullringar
setti hann henni á arm:
Hetta skal vera tað annað
vårt elskógar band.

93.

Tað var Sjúrdur Sigmundarson,
skortar hann ei fíggar,
bindur hann í Brynhildar flættu
gullringarnar tríggar.

94.

Tað var Sjúrdur Sigmundarson,
skortar hann ikki eyð,
hann var sær í moyjarsali
mánaðir sjeý.

95.

"Brynhild tak mær saðil og boksl,
ring og brynju síða,
eg havi lítil ørindi
burt annað stað at ríða."

96.

Sit tú heldur her við frið
og leika við mær í talvi,
Gjúki kongur dóttur eigur,
sterk við trølskum alvi.

97.

Tú mant vera av aldri ungur,
lívið man teg tróta,
tú mant ognast Guðruna,
mín mant tú ikki njóta."

98.

"Tað tykir mær undarligt,
slíkt skal meg ikki henda,
eg man ikki mínar ástir
frá tær, Brynhild, venda."

99.

Svaraði Brynhild Buðladóttir,
tekur um hjarta at køla:
"Gjúki kongur dóttur eigur,
við ástum man teg tøla.

100.

Hoyr tú tað nú, Sjúrdur,
eg gevi tær fingurgull,
ríð tú ikki til Grimhild,
tí hon er av svikum full."

101.

Hon fylgdi honum so langt á leið,
bað honum góðan dag:
"Far væl heilur og happadrjúgvur,
alt gangi tær væl."

102.

Tað var Brynhild Buðladóttir,
bað honum góðan frið:
"Far væl heilur og happadrjúgvur,
alt gangi tær við.

103.

Bæði heil og happadrjúgv
skiljast vit á sinni,
Sjúrdur goym væl hesi orð,
og legg tey væl í minni."

104.

Til tess svaraði Sjúrdur,
hin gævuligi drongur:
"Aldri tú, mín veldiga søta,
mær úr huga gongur."

105.

Tað var Sjúrdur Sigmundarson,
helt seg í saðilboga,
hann kysti frúnna Brynhild
fast av heilum huga.

106.

Tað var Sjúrdur Sigmundarson,
kom har ríðandi í garð,
úti sjálvur Buðli kongur
fyri honum var.

107.

"Ver vælkomín, Sjúrdur,
higar nú til mín,
drekki nú, hvat tær betur líkar
mjøðin ella vín."

108.

"Lítið er mær um mjøðin tín,
alvæl minni um vín,
gev mær ungu Brynhild,
onkadóttur tína."

109.

"Ver vælkomín, Sjúrdur,
tú tarvt ei boðini senda,
fullvæl eg tíni forløg veit,
hvør tað skal ganga til enda.

110.

Tú mant vera av aldri ungur,
lívið man teg tróta,
tú mant ognast Guðruna
og Brynhild ikki njóta.

111.

Hevur tú Brynhild lovað trú,
væl mant tú vilja halda,
Guðrun blandar valmanna drykk,
tað man sútir valda."

112.

"Undarlig eru tey orðini,
tað man meg ei henda,
eg man ikki mínar ástir
frá tíni Brynhild venda."

113.

Tí svaraði Buðli kongur,
tekur um hjarta at kœla:
"Gjúki kongur dóttur eigur,
við ástum man teg tœla."

114.

"Tað tykir mær undarligt,
og ei man tað meg ná,
eg man aldri mínar ástir
frá tíni Brynhild slá."

115.

"Hoyr tað, Sjúrdur Sigmundarson,
ger tær ei ta skomm,
tíð tær ikki so niðarlaga
hjá Gjúkagørðum fram.

116.

Ríð tú ikki so niðarlaga
við Gjúkagarðar fram,
úti stendur hon Grimhild
við so mangan mann.

117.

Úti stendur hon Grimhild
við so mangan mann,
gjarna vil hon forvitnast,
hvørt tú ríður fram.

118.

Gjarna vil hon forvitnast,
hvørt tú ríður fram,
tí hon sær ikki á hestbaki
ein tignarligari mann."

119.

Hann fylgdi honum so langt á leið,
bað honum góðan dag:
"Far væl heilur og happadrjúgvur,
alt gangi tær væl."

120.

Sjúrdur reið á skógin burt,
alt fyri uttan váða,
hann sá tað hitt illa djór
berjast við bógvar báðar.

121.

Hann sá tá hitt illa djór
berjast við bógvar báðar,
eldin goysti, eitur spýði,
tá stóð lív í váða.

122.

Sjúrdur situr á Grana baki,
hann tykist ei leið at finna,
Grani bæði beit og sló,
hann leitst til ymsa kinna.

123.

Hestin vilti hon undir honum,
hann skuldi ei finna leið,
síðan mátti Sjúrdur venda
til Gjúkagarðar heim.

124.

Burtur hvarv hitt illa djór,
burt úr Sjúrdar eygum,
sá hann, hvar ið Grimhild
løgð við bondum beygum.

125.

Hann reið sær so niðarlaga
við Gjúkagørðum fram,
úti stendur hon Grimhild
við so mangan mann.

126.

Úti stóð hon Grimhild
við so mangan mann,
báðum sínum hondunum
hon í hans teymar rann.

127.

"Sjúrdur steðga tíni ferð
og tala nú við meg,
eg eigi mær so væna dóttur,
ið ást vil leggja við teg.

128.

Væn er Guðrun dóttir mín,
hvar hon gongur inn,
rósur og so liljur,
tær lýsa av hennara kinn."

129.

"Væn er Guðrun, dóttir tín,
tað er tær væl betri,
hon er ikki meira Brynhild lík,
enn summar líkist vetri."

130.

"Gakk tú nú í høllina inn,
fátt verði tær á vási,
tú drekk so títt av dýrari krús,
tín gangari stendur í lási."

131.

Út kom frúgvín Guðrun
í einum stakki bláum,
flættað hár á herðar lá
við silkibondum smáum.

132.

Tað var Grimhild Gjúka drotning,
hon talar til dóttur sína:
"Gakk tú tær í kjallara,
og blanda mjøð og vín."

133.

"Gakk tú tær í kjallaran,
og blanda mjøð og vín,
og so mikið óminni
lat tú har úti."

134.

Tí svaraði Guðrun Gjúkadóttir,
tungu bar so snjalla:
"Hava tað, ið annar eigur,
tað man lukkast valla."

135.

Nógvir eru í várum londum
kongu synir og jalla,
girnast tann, ið onnur eigur,
tað man lukkast valla."

136.

Hon hevði upp sína høgru hond,
gav Guðrunu hogg á tenn,
blóðið dreiv í barmin niður,
sáu tað mangir menn.

137.

"Tig tú Guðrun, dóttir mín,
mangt man smæin lissa,
betri var tó sjálv at biðja,
enn góðan mann at missa."

138.

Guðrun gekk í kjallaran,
blandaði mjøð og vín,
og so mikið óminni
læt hon har úti.

139.

Alt so mikið óminni
læt hon har úti,
bar so inn fyri Sjúrd hin unga,
bað hann drekka til sín.

140.

Drekka fór so dýran drammm,
drakk av horninum leingi,
Sjúrdur misti minni alt,
og bøta kann hann eingin.

141.

Drekka fór so dýran drammm,
drakk av horninum bjarta,
Sjúrdur misti minni alt
og brúður úr buðlungs hjarta.

142.

Tá ið hann hevði drukkið,
greiddi hann aftur ker,
hann mintist ei á frú Brynhild
og ikki, hvar hann er.

143.

Guðrun drakk tá afturímót
til tann dreingin mæta,
Sjúrdi kom einki annað í hug
enn Guðruna vil hann hava.

144.

Tað er vanda frú Grimhild,
hon talar til dóttur sína:
"Gakk tú tær í skemmu inn
og reið fyri gesti tínum."

145.

Sjúrður gekk í skemmu upp,
til Guðrunar vegin finnur.
Frætti tað Brynhild á Hildarheyg,
nú rann henni ilt í sinni.

146.

Brynhild gekk av Hildarheyg,
tað hitt væna vív.
Kappin gisti Guðruna,
men Sjúrður misti lív.

147.

Brynhild fyrri munni mælir,
tár á kinni man fljóta:
"Ikki skal Guðrun Gjúkadóttir
tann avrekskappa njóta."

148.

Brynhild fyrri munni mælir,
sorgartíð skal eg kalla:
"At hava tann, ið onnur ár,
tað skal lukkast valla."

149.

Guðrun klæðist fyrri síni song
morgun ein so snimma,
henni kom einki annað í hug,
enn Brynhild vil hon finna.

150.

Árla var um morgunin,
tað roðar fyrri sól,
fóru sær út á vatn at tváa,
føgur vóru fljóð.

151.

Árla var um morgunin,
sólin roðar í líð,
fóru sær út á vatn at tváa,
føgur vóru vív.

152.

Møttust tær á miðjari leið
Brynhild og Guðrun Gjúka,
onnur teirra gleði bar,
og onnur harmin sjúka.

153.

Møttust tær á miðjari leið
Brynhild og Guðrun unga,
onnur teirra gleði bar,
og onnur harmin tunga.

154.

Brynhild tagdi, Guðrun sagdi,
hvør er snótin stríð:
"Hví man mín bróðir, Gunnar kongur,
ei ognast so vænt eitt vív?"

155.

Tað var Gurðun Gjúkadóttir,
gjørði so mangt av fári,
ei hon vildi nýta tað vatn,
sum rann av Brynhildar hári.

156.

Hon gekk sær á áнна út,
sum fossurin rann stríður,
tí hon átti tann Sjúrð svein,
sum ein yvir allar ríður.

157.

Guðrun leyp á áнна út,
sum fossurin rann harður,
tí hon átti Sjúrð svein,
sum høvur yvir allar bar.

158.

"Henda sama reyða ring,
tú sært á armi mínum,
gav mær Sjúrður Sigmundarson,
tað vann eg í stríði tínum."

159.

Tí svaraði Brynhild Buðladóttir
av so tungum stríði:
"Fyri títt orð skal Sjúrður doyggja,
um eg verði á lívi.

160.

Tað at tú neytst tann mikla kapp,
tað var ei mítt ráð,
eg hevði ást við Sjúrða lagt,
áður enn tú hann sá."

161.

"Sjúrdur hefur tín moydóm spilt
og brotið Buðlans frama,
ríkum kongi tú gavst teg í völd,
og nú havi eg tann sama."

162.

"Tú tarvt ekki falssnóta
brigda mær tað svá,
fyri títt orð skal Sjúrdur doygga,
um eg liva má."

163.

"Ikki óttist eg hóttur tinar,
tó tú ert í orðum stív,
sá er eingin í Gúkagørðum,
ið ræður um Sjúrdar lív."

164.

Syrgjandi gekk frá Brynhild
í sín sal at sitja.
Gunnar kongur frægur og fúsur
hennar reið at vitja.

165.

Brynhild gekk til seingina
av teirri somu grund,
nú tolir hon fyri Sjúrdi
so vonda eina stund.

166.

Frætti tað Sjúrdur Sigmundarson
á teirri somu stund,
sjálvur fór hann at vitja
hit ynniliga sprund.

167.

"Tað er eingin hundskur riddari,
ið gjørt hefur sum tú,
tú hefur svikið fljóði tað,
tú fyrstur lovaði trú."

168.

"Hoyr tað, mín veldiga søta,
kenn mær einki um;
vendur var mær hugurin
frá hesum ástum tínum."

169.

Tað var fyrsta Brynhild mundi
Sjúrd við eygum sjá,
tá mundi tað væna vív
eina unga dóttur fá.

170.

Til tess svaraði Brynhild
fyrst á orði tá:
"Berið mítt barn á áanna út,
eg vil tað ikki sjá."

171.

Tóku Áslu Sjúrdardóttur,
floyttu oman eftir á,
stórar áir og stríðir streymar
bóru hana londum frá.

172.

Mangur hefur hóttur notið
fyri fagurt vív,
nú er komið at evstu stund,
at Sjúrdur missir lív.

173.

Sjúrdur var ein avrekskappi,
hann brá sítt svørð í droyra,
og honum völdu kvinnur deyða,
sum tær skulu fáa at hoyra.

174.

Brynhild situr í sínum sali
við so tungum móði,
hvørki mátti mæla ella sitja
hitt ynniliga fljóði.

175.

Gunnar gekk í høllina inn
við hvøssum slíðraspjóti:
"Hann skal harðan deyða tola,
ið tær hefur gjørt ímóti."

176.

"Tað var Guðrun systir tín,
hon völdi mær tað stríð,
tí hon hefur tann Sjúrd svein,
sum ein yvir allar ríður."

177.

Brynhild lá í sínari song,
og Gunnar stóð fyrri stokki.
Yppist nú ráð av illari dáð,
so kaldur er kvinnu tokki.

178.

"Hoyr tað, mín veldiga søta,
tí vil eg einki trúgva,
at tú vilt honum Sjúrdi unga
svik til handar snúgva."

179.

"Ei fært tú nakað yndi av mær,
ei tarvt tú tað trá,
fyrri tú hevur tann Sjúrd sveisin
tikið burt londum frá."

180.

"Hoyr tað, mín veldiga søta,
tú elvir mær miklan vanda,
hvussu skal eg Sjúrd av lívi fá,
sum einki svørð kann granda."

181.

Gunnar so til orða tekur:
"Nú man tað so vera,
Sjúrdur er mín heitbróðir,
eg kann honum einki gera."

182.

"Ei fært tú nakað yndi av mær,
ei tarvt tú tað vænta,
so leingi eg Sjúrd við eygum sær,
so seint man angur lætta."

183.

Tí svaraði Høgni Gjúkason,
hann gjørdist í kinnum bleikur:
"Tað eru fullir fimtan vetur,
síðan vær fremdum leik."

184.

Hoyr tað, Brynhild Buðladóttir,
legg sjálv til tess ráð,
hvussu vit skulum Sjúrd hin unga
av sínum lívi fá."

185.

"Tit gevi Sjúrdi salta krás
og hartil einki drekka,
ríðið so á skógin burt
alt fyrri uttan ekka."

186.

Tú bið hann býta saðil,
tú bið hann býta hest,
hav tú svik í hjartanum,
tú læt, sum tú kant best."

187.

Brynhild situr í stólinum,
spælir við gyltum knívi:
"Tit komið ei aftur í mína
meðan Sjúrdur er á lívi."

188.

Sjúrdur gongur í høllina inn,
vænur er hann og vitur,
sum hon Brynhild Buðladóttir
fyrri í stólinum situr.

189.

Sjúrdur stendur á hallargólvi
við gyltum skjöld í hendi,
Brynhild unga Buðladóttir
eyguni frá honum vendi.

190.

Sjúrdur so til orða tekur,
kappin tann hin reysti:
"Tá ið eg komi av skógi heim,
tá skal eg teg festa."

191.

Til tess svaraði Brynhild,
í tungu var hon snjøll:
"Eg lovi ikki tógva kongar
báðar í einki høll."

192.

Svaraði Brynhild Buðladóttir,
sorg um hjarta ber:
"Hoyr tað, Sjúrdur Sigmundarson,
tú festir ikki meg."

193.

Brynhild setist í gullstólin,
frá man frættast víða,
nú skulu teir Gjúkungar
burt á skógin ríða.

194.

Buðli kongur til orða tekur
bæði av móði og ekka:
"Fáið Sjúrdi hjálm og svørð
og hornið úr at drekka."

195.

"Eingin unnar so øðrum væl,
at sínum av man hyggja,
ikki skal Sjúrdur Sigmundarson
longur í heiminum byggja.

196.

Tí svaraði Buðli kongur,
hann heldur á ringinum reyða:
"Hoyr tað, Brynhild dóttir mín,
hví elvir tú Sjúrdi deyða?"

197.

Minnist tú, Brynhild, dóttir mín,
minnist tú ta tíð,
dróst tú Sjúrd av Norðlondum
ígjøgnum grøna líð.

198.

Minnist tú tað, Brynhild,
sæla dóttir mín,
tú dróst Sjúrd av Norðlondum
á Hildarheyg til tín."

199.

Buðli kongur av sali gongur
henda morgun snimma,
eftir situr Brynhild
við hond upp undir kinni.

200.

Tá var rómur í Buðlungs høll,
sveinar ríða út
Brynhild sat eftir í gyltum stóli,
hon fellir tár á dúk.

201.

Ríða teir á skógin burt,
Sjúrdur í teirri ferð,
hann visti ei av svikunum,
teir høvdu í ráðagerð.

202.

Brynhild stendur í høllini,
sær hon út so víða,
Sjúrdur frægi fyrstur og fremstur
fyri Gjúkungunum ríður.

203.

Hon settist aftur í gyltan stól,
av so miklari pínu,
møðig fellir hon tárini
á báðar armar sínar.

204.

Brynhild grætur møðiliga,
tað hitt væna vív:
"Far væl, Sjúrdur Sigmundarson,
eg síggi teg ei á lívi."

205.

Ríða teir í skógin burt,
glaðir fyri uttan ekka,
góvu Sjúrdi salta krás
og hartil einki at drekka.

206.

Drekka teir úr sínum horni
bæði títt og ofta,
eftir liggur Sjúrdar horn
heima á Gjúka lofti.

207.

Drekka teir úr sínum horni
alt fyri uttan ekka,
Sjúrdur situr á Grana baki,
nú lystir hann at drekka.

208.

Drekka teir úr sínum horni,
glaðir fyri uttan sút,
Sjúrdur loysir hjálmabond,
hann stíður úr saðli út.

209.

Sjúrður sá ekki svikara vón,
hann steig úr saðli út,
skundaði sær at kelduni,
glaður fyri uttan sút.

210.

Sjúrður legðist at drekka,
sum vatn stóð fyri brunni,
sjáldan hevur ein góður kvistur
sprottið av illum runni.

211.

Sjúrður legðist at drekka,
sum vatn stóð fyri veit,
Gunnar átti mækan tann,
á Sjúrðar hálsi beit.

212.

Høgni stakk, og Gunnar hjó
við hvøssum slíðravnívi,
teir gjørdu so mikið níðingsverk,
teir tóku hann Sjúrð av lívi.

213.

Høgni stakk, og Gunnar hjó
mest av Brynhildar ráðum,
hevði hann vitað av svikum fyrr,
maður var hann fyri báðum.

214.

Tungan tók at mæla
bæði av ilsku og reiði:
"Hevði eg vitað av svikum fyrr,
maður var eg fyri fleiri."

215.

Tungan tók at mæla,
har hann lá á vølli:
"Hevði eg vitað av svikum fyrr,
maður var eg fyri øllum."

216.

Teir skiftu síni klæðini,
hvør við sínum lit,
ikki vildi Grani ganga,
tá hann hevði mans vit.

217.

Ikki vildi Grani ganga,
tí Gunnar honum reið,
fyrr enn hin snari Sjúrður
honum á herðar neig.

218.

Deyðan tóku teir Sjúrð svein,
førdu heim á skildi,
tað hevur so mangur latið lív
helst av kvinnu veldi.

219.

Deyðan tóku teir Sjúrð svein,
løgdu Brynhildu hjá:
"Berið Guðrunu Sjúrða,
hon eigur hann enn sum áður."

220.

Deyðan tóku teir Sjúrð svein,
løgdu Guðrunu á skeyt,
visti ei brúður, hon vaknaði,
fyrr enn blóð um beðin fleyt.

221.

Visti ei brúður, hon vaknaði,
fyrr enn blóð á beði lá,
tað var ei so undarligt,
við sorg hon í tað sá.

222.

Vaknaði Guðrun Gjúkadóttir,
hon læt so orðum fara:
"Síðst mundi eg Gunnar komgur
svikini av tær vara."

223.

Guðrun settist upp undir seg,
strýkur sveita frá,
blóðigan kysti hon munnin tann,
á Sjúrðar høvdi lá.

224.

Tí svaraði Gurðun Gjúkadóttir,
tekur til orða svá:
"Eg skal hevna Sjúrðar deyða,
um eg liva má."

225.

Guðrun gekk í loftið fram,
hon fór úr stakkinum reyða,
alla sína ævina
syrgdi hon Sjúrdar deyða.

226.

"Hoyr tað, mín hin sæla dóttir,
syrg ikki Sjúrdar deyða,
Artala kongur í Húnalandi
skortir ei gullið reyða."

227.

Svaraði Guðrun Gjúkadóttir
av so tungum stríði:
"Tó skal eg hevna Sjúrdar deyða,
um eg verði á lívi."

228.

Brynhild hevði so manga nátt
sovið á Sjúrdar armi;
nú hevði hon hans deyða volt,
kyk sprakk hon av harmi.

229.

Brynhild sprakk av harmi,
Sjúrdur lat sítt lív,
tað man merkjast á ástini,
at Brynhild hon var frið.

230.

Brynhild sprakk av harmi
eftir Sjúrdar deyða,
eftir bóru Guðruni gull og fæ
og mangar ringar reyðar.

231.

Tað er satt, sum talað er,
at mong er konan eym,
Guðrun gongur um allan heim,
hon heldur í Grana teym.

232.

Nú skal lætta ljóði av,
eg kvøði ei longur á sinni,
so skal taka upp triðja tátt
og víðari leggja í minni.